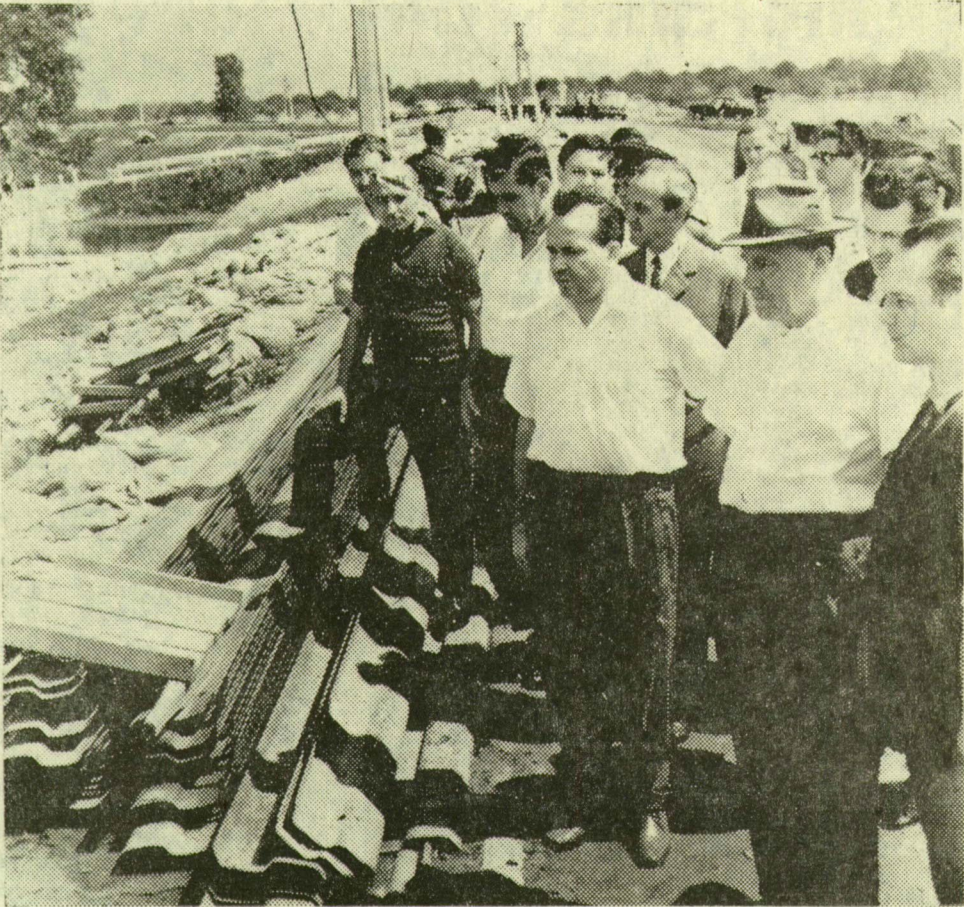

Kádár János elvtárs Csongrád megyei és szegedi látogatása

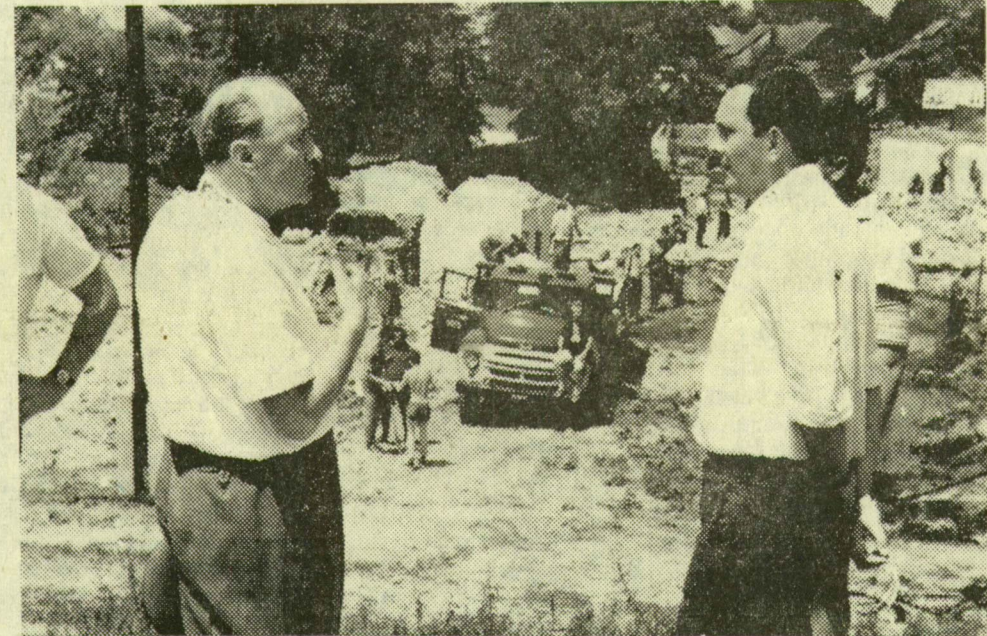

A makói buzgárnál. Középen: Kádár János és Győri Imre

(Folytatás az 1. oldalról)

jöleső érzés volt megvalósulva látni azokat az ipartelegeket, sőt lakónegyedeket, amelyeket akkor még kíváncsisággal, óhajként emlegettünk.

— Amennyire az időm engedte, tájékoztam a megye mezőgazdaságának fejlődéséről, kulturális előrehaladásáról is. Itt is azt láttam, gyors ütemben fejlődik a megye, benne Szeged városa és Makó is. A mezőgazdaságot illetően — ez egyébként öt-hat évvel ezelőtt különösen fontos kérdés volt — igen jó eredményekről adtak számot az itteni vezetők. Elmondták például, hogy az akkoriban élen járó közös gazdaságok termelési színvonala ma az átlagnak felel meg, s az egykori élenjáró gazdaságok még előbbre törtek. A közoktatási és más területen — mert ezek is szóba kerültek — ugyancsak hasonló, örömdetes fejlődés tapasztalható. Végeredményben, ha egy mondatban akarom összegezni a látottakat, csak a legjobbakat mondhatnám.

A tápai Tisza sornál. Simádi Béla tájékoztatja a párt első titkárát

A látogatás epizódjaiból

Egészen megtelt egy jegyzetfüzetem Kádár János elvtárs Csongrád megyei és szegedi látogatásának epizódjaival. S akárhol ütem föl, mindenütt emberi pillanatok.

— Naponta figyelemmel kísértem a lapokban a marosi és az alsó-tiszai helyzetet — mesélte mindjárt a megérkezése után — és nagyon odafigyeltem a vízállás centiméteres mozgásaira is. De valami megnyugtatót is mindig akadt a sajtóban az árvízi hírek mellett. Kinyitottam az újságot és azt látom benne: a Tisza Szegednél már kilencszáz-egynéhány centiméter. S ahogy lapozok, azt találok, hogy ácsolják a szabadtéri játékok díszleteit, és ott a nagyvíz mellett több ezer ember buzdította győzelemre a SZEOL-t. Ebből azonnal érteni lehetett, hogy a rendkívüli körülmények ellenére is fenntartották a megszokott városi életrendet, és ezt nagyon helyesen cselekedték.

A veszély akkor válik igazán veszéllyé — ha megszokjuk. Most már apadnak a vizek, minden reményünk megvan rá, hogy a több hetes munkáról valóban elmondhassuk: sikeres volt, de a történetnek még nincsen vége.

— Szeretném felhívni a figyelmet arra — mondta Kádár János elvtárs többször és több helyen is a védekezőknek —, hogy az éberséget és a készenlétet semmiképp se csökkentsek. Az erő és az önbizalom érzése megnyugtató, de a védekezés hosszú és fárasztó természete miatt még nagyobb figyelemre van szükség. A mostani napok már nehezebbek, mert csupa ráadás mind. Olyan eset ez, mintha a vágátónak azt mondanák 98 méter után: fusson a szára még tízet... majd még tízet... Ez a legnehezebb. Vagy hogy egy másik példával éljek: vízbe fulladni leginkább akkor szoktak emberek, amikor már azt gondolják, megtanultak úszni...

Mindenütt szóba került az újjáépítés, a károk helyreállításának témája. A megyében körülbelül 2500 házat kell újra rakni, utak kilométereit kell megjavítani, gátszakaszokat kell megerősíteni és pótolni kell a termelés kárait is. Ezt a témát sem engedte el Kádár elvtárs egy kis kedves biztató humor nélkül.

— Az elmúlt 25 esztendőben mi már nagyon kitanultuk az újjáépítést, a kárhelyreállítás „szakmáját” — mondotta. — Valóságos specialistái vagyunk. Hiszen lerombolt országot vet-

dekezés utolsó szakaszában vagyunk, de éppen most azt kell kérnem, semmi szín alatt ne lankadjon az éberség, a készenlét, mert ahogyan a vízügyi szakemberek már többször is kifejtették, a gátak ellenállóképesége idővel fokozatosan csökken, s bár jelenleg a folyó lassan apad, az eddighez hasonló elővigyázatosságra van szükség. A védekezést néhány fontosabb pontot a helyszínen is megemlékeztem. Sok olyan emberrel találkoztam, vagy váltottam szót, akik kezdettől példás magatartást tanúsítottak, s ma is helytállnak az árvízvédelemben: párt- és tanácsai funkcionáriusok, tömegszervezeti aktivisták, a polgári hatóságok által mozgósított közérő tagjai, a segítségnyújtásban részt vevő más emberek.

— Szembetűnő és nagyon jó benyomást kelt a veszélyeztetett vidékek lakosságának példamutató, fegyelmezett magatartása — hangzott Kádár János — az, ahogyan az emberek igyekeznek bajbajutott társaikon segíteni. Mindez fejlődését tanúsítja népünk öntudatának, emberiségének, szolidaritásának, közösségi érzésének. Ez itt Csongrád megyében a megpróbáltatás napjaiban különös nagyszerűséggel mutatkozott meg, aminek csak örülni lehet. Ezután arról szökött a párt első titkára, hogy az ország közvéleményét mintegy más-

fél hónapja — érthetően — különösképpen foglalkoztatja az árvíz problémája. Ez a súlyos természeti csapás nagy próbatétel számunkra. A Tisza és mellékfolyóinak példátlan áradása az ország egyharmadát közvetlenül érinti. Az áradás szintje meghaladja a mintegy száz esztendő óta jegyzett legmagasabb víz-állást, s a veszély elhárítása súlyos terheket ró a vezető, az irányító szervekre és a lakosságra egyaránt.

— A mostani árvíz egyébként számos olyan tanulsággal szolgál, amelyeket a további munkában is hasznosíthatunk — mondotta ezután. Talán a legfontosabb az az egység, összhang, szervezethezesség és céltudatosság, amely az árvíz elleni védekezésben mindvégig, a munkában részt vevő valamennyi vezető szerv, szervezet, valamint a lakosság tömegei részéről is megnyilvánult. A párt Központi Bizottsága, a kormány, központi szerveink állandó figyelemmel kísérték az árvízzel kapcsolatos fejleményeket, megtették a szükséges központi intézkedéseket, és csak a legnagyobb elismerés hangján tesznek említést az Országos Vízügyi Hivatal szerveinek munkájáról, a polgári hatóságok dolgozóinak, valamint a honvédség, a karhatalom, a munkásőrség és más szervek segítő és közreműködéséről. Az egyének helytállásáról. Elismeréssel szökött a párt első titkára a szállítást biztosító szervek munkájáról, amelyek szintén jelentős szerepet vállaltak az árvíz elleni védekezésben.

— Külön szeretnék szólni az ideiglenesen hazánkban állomásozó szovjet csapatok segítségnyújtásáról, amelyek a kritikus napokban a felsőtiszai gátszakadás színhelyén, továbbá Makónál, a legsúlyosabb helyzetben adták újabb tanúbizonyságát a népeinket összekötő testvéri barátságunk. — hangsúlyozta Kádár János.

A továbbiakban reményét fejezte ki, hogy a közvetlen védelmi munkának a vége felé járunk, s ha különlegesen rossz időjárás nem következik be, egy hét múlva túl lehetünk a nehezen. De csak ami a közvetlen védelmet illeti, mert az árvíz elleni harcnak lesz egy ezután következő, hosszabb szakasza, a helyreállítás, amikor a károkat, a rombolás nyomait kell eltüntetnünk, s az országnak segítséget kell nyújtania az árvíz során kárt szenvedett családoknak és egyéneknek.

— Ennek maradéktalanul eleget kell tenni, a végrehajtása azonban természetesen hosszabb időt, lehet, hogy két esztendőt is igényel. De az árvíz okozta bajok leküzdésének van még egy szakasza, amit talán a pótlás munkájának nevezhetnénk. Ugyanis az árvíz az ország igen jelentős területén nagymértékben zavarta a munka normális menetét, s az az erőfeszítés és munka, amit a veszély elhárítására kellett fordítani, hátráltatta az ipar, termelését, a mezőgazdaság munkáját. Ezt valahogy pótolnunk kell. Ezzel kapcsolatban megemlítette Kádár János azokat az aggodalmakat, vajon, hogyan fogunk megbirkózni az árvíz okozta nehézségekkel, hogyan tudjuk pótolni a bekeverkezett károkat; mindez nem veszélyeztet-e érezhetően a további munkát, a nép életkörülményeit?

— Szeretném kifejezni azt a meggyőződésemet, hogy ha változatlanul megőrizzük ezt az egységet, összeforrottságot, a jó hozzáállást, ami az utóbbi időszakban a vezető szervek és a tömegek magatartását egyaránt jellemezte, s ez megnyilvánul majd a helyreállításban és az árvíz okozta veszteségek pótlásánál is, akkor minden bizonyossággal leküzdjük ezt a nem várt nehézséget, s töretlenül megvalósíthatjuk kidolgozott közép és hosszú távú terveinket. Jelenleg a különböző számítások, elemzések, tervezések fázisában vagyunk, de komolyabb akciók is történtek már, sőt a helyreállítási munka konkrétan is megindult. Megmozdult az ország lakossága, széles körben kibontakozott az adakozás, a segítségnyújtás, s ennek olyan jelentős formája is, amikor közösségek, ipari vállalatok, termelőszövetkezetek felajánlják támogatásukat, anyagi eszközeiket kifejezetten azzal a céllal, hogy az árvíz sújtotta területek ipari, mezőgazdasági üzeminek, termelőszövetkezeinek segítsenek pótolni az árvíz okozta kiesést, hogy termelésük mielőbb elérje a régi színvonalat.

— Az ilyen akciók közül — ha egyáltalán rangsorolni lehet — a legfontosabb, s mindenképpen a legnagyobb jelentőségű az az egyre szélesedő mozgalom, amely a nemzeti jövődalem termelésének egy százalékkal való növelését kívánja elősegíteni az egész népgazdaságban. Olyan erőforrás ez, amelynek birtokában jobban, hatékonyabban tudja a kormányzat, az ország vezetése az árvíz okozta nehézségeket leküzdni.

Befejezésül a párt első titkára — a Csongrád megyében tapasztaltak alapján — meglepéssel állapította meg, hogy az árvízzel és a helyreállítással kapcsolatos gondok a megyében sem vonják el a lakosság és a vezetők figyelmét a további teendőkről, a fejlesztés feladatairól. Hangzottatta: a párt Központi Bizottsága, a kormányzat maga is sokoldalúan foglalkozik a jövővé tennivalókkal. Rövidesen végső formát ölt új ötéves tervünk; a párt soron következő kongresszusára készülődik, s ez a kongresszus — amint azt a párttagság és az egész ország tudja, — mintegy foglalata, kerete annak a nagy munkának, amelyben nemcsak a kommuniszták, hanem egész népünk érdekelt: mérlegre tesszük az utóbbi évek munkáját, megvizsgáljuk helyzetünket, megkeressük azokat a lehetőségeket, amelyek társadalmunk további szocialista fejlődéséhez, népünk életének további javításához megfelelő alapokat biztosítanak. Mély meggyőződésemmel, hogy messze elöreteketintő terveinket értelmesen, célszerűen ki tudjuk dolgozni és valóra is váltjuk, még ha olyan nehézség merül is fel a munka során, mint a mostani árvíz is. A párt és a nép egyesített ereje legyőzi a nehézségeket.

Sz. SIMON ISTVÁN